

Arrest

nr. 272 633 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en samen met X als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 2 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Deze worden in de nota van de verwerende partij opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij, met Iranese nationaliteit, verklaart op 17.03.2019 het Belgisch grondgebied te hebben betreden. Op 01.04.2019 dient zij een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze weigeringsbeslissing. Uw Raad bevestigde in beroep de niet-erkenning als vluchteling en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus per arrest nr. 264.764 van 01.12.2021.”

1.2. Verweerder treft op 21 januari 2022 de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Deze luidt als volgt:

“[...]

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw (1), die verklaart te heten,

<i>naam : S.</i>	<i>+ 3 kinderen :</i>	<i>- Z.Z.B. (...)</i>
<i>voornaam : F.</i>		<i>- Z.Z.B. (...)</i>
<i>geboortedatum : [...]1983</i>		<i>- Z.Z.B.(...)</i>
<i>geboorteplaats : Teheran</i>		
<i>nationaliteit : Iran</i>		

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 01/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.3. Ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd op 21 januari 2022 eenzelfde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming getroffen. Tegen deze beslissing werd ook een beroep ingesteld dat werd verworpen bij arrest van 12 mei 2022 met nr. 272 632.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

*“- SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)
- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3, 6, 28 EN 29 IVRK
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT.”*

Zij betoogt als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden onttrokken, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Mevrouw [S.F.] is samenwonende met haar echtgenoot (de heer [Z.Z.B.]) en hun drie minderjarige kinderen: [Z.Z.B.], geboren [in] 2013, hebbende de nationaliteit van Iran; [Z.Z.B.], geboren [in] 2017, hebbende de nationaliteit van Iran en [Z.Z.B.], geboren [in] 2019, hebbende de nationaliteit van Iran. Zij verblijven allen op hetzelfde adres (2170 Merksem, [...]).

Zowel mevrouw [S.F.] als de minderjarige kinderen zijn reeds langdurig woonachtig in België (door de verzoekende partij werd op 1 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming ingediend). De minderjarige kinderen zijn schoolgaand en hebben in België hun leven en sociale banden vorm gegeven.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat zowel de moeder als de minderjarige kinderen genoodzaakt worden om het grondgebied te verlaten, hetgeen een belangrijk impact heeft op het gezinsleven en de (primaire) belangen van de minderjarige kinderen. Hierdoor zouden ook de minderjarige kinderen genoodzaakt worden om terug te keren naar Iran, hetgeen een breuk betekent in de scholing van de minderjarige kinderen (ondanks de goede resultaten die zij halen en de langdurige periode dat zij reeds Nederlandstalig onderwijs volgen) en een breuk met hun vertrouwde omgeving en (sociale) binding.

Daarbij moet worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld.

Dat betekent dat elke beslissing die verweerder neemt in lijn moet zijn met het Verdrag én dat bij elke individuele verhuisbeslissing de belangen van het betrokken kind in kaart moeten worden gebracht en zwaarder moeten tellen dan andere belangen. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind. De verzoekende partij verwijst daarbij eveneens naar de bepalingen van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moet achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis naar een ander land altijd een "life-event" is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De verzoekende partij zou immers dienen terug te keren naar Iran, terwijl zij reeds langdurig (sinds 1 april 2019) verblijvende zijn in België en alhier (verder) zijn opgegroeid.

Een verwijderingsbeslissing vormt een inbreuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen, laat staan naar een ander land, vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, is er geen uitwisseling van informatie tussen scholen in België en Iran over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De beslissing van verweerder doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige.

Dit noopt verweerder ertoe met de specifieke situatie van de minderjarige kinderen rekening te houden en hen, voorafgaandelijk het nemen van een verwijderingsbeslissing, te horen. Dit geldt in het bijzonder voor de drie minderjarige kinderen, gelet op hun langdurig verblijf in België en hun jonge leeftijd (*21 november 2013, 6 augustus 2017 en 5 mei 2019).

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovenvermelde elementen vormen immers essentiële elementen waarmee de verwerende partij dient rekening te houden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK), zoals hierboven beschreven.

De bestreden beslissing werd opgelegd aan de moeder (mevr. [S.F.]) en de minderjarige kinderen van het gezin.

Zowel mevrouw [S.F.] als de minderjarige kinderen zijn reeds langdurig woonachtig in België (door de verzoekende partij werd op 1 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming ingediend). De minderjarige kinderen zijn schoolgaand en hebben in België hun leven en sociale banden vorm gegeven.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat zowel de moeder als de minderjarige kinderen genoodzaakt worden om het grondgebied te verlaten, hetgeen een belangrijk impact heeft op het gezinsleven en de (primaire) belangen van de minderjarige kinderen. Hierdoor zouden ook de minderjarige kinderen genoodzaakt worden om terug te keren naar Iran, hetgeen een breuk betekent in de scholing van de minderjarige kinderen (ondanks de goede resultaten die zij halen en de langdurige periode dat zij reeds Nederlandstalig onderwijs volgen) en een breuk met hun vertrouwde omgeving en (sociale) binding.

Daarbij moet worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld.

Dat betekent dat elke beslissing die verweerder neemt in lijn moet zijn met het Verdrag én dat bij elke individuele verhuisbeslissing de belangen van het betrokken kind in kaart moeten worden gebracht en zwaarder moeten tellen dan andere belangen. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke

en lichamelijke vermogens van het kind. De verzoekende partij verwijst daarbij eveneens naar de bepalingen van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moet achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis naar een ander land altijd een "life-event" is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De verzoekende partij zou immers dienen terug te keren naar Iran, terwijl zij reeds langdurig (sinds 1 april 2019) verblijvende zijn in België en alhier (verder) zijn opgegroeid.

Een verwijderingsbeslissing vormt een inbreuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen, laat staan naar een ander land, vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, is er geen uitwisseling van informatie tussen scholen in België en Iran over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De beslissing van verweerder doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is

slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij nog op dat, zelfs ongeacht de schending van de formele motiveringsverplichting, niet blijkt dat verweerder op een zorgvuldige manier de private belangen van de verzoekende partij (zoals hierboven beschreven) heeft overwogen voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierom dringt zich in elk geval een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Wat de feitelijke grondslag betreft, wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Daarnaast wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal met betrekking tot het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming op 31 maart 2021 een negatieve beslissing trof en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen op 1 december 2021.

2.4. Dit zijn duidelijke afdoende motieven in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en verzoekster zet niet uiteen waarom ze haar niet toelaten zich erop te verdedigen. De formele motiveringsplicht legt verweerder niet op om in de bestreden beslissing een afweging te maken van de “*private belangen*” van verzoekster. Artikel 8 van het EVRM houdt geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 4 januari 2016, nr. 11.698 (c) en RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op (vaste rechtspraak Raad van State; zie bijv. nr. 242.591 van 10 oktober 2018). Wel legt deze bepaling op dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling legt dus een specifieke zorgvuldigheidsplicht op en weerspiegelt de hogere rechtsnormen waarmee verweerder conform het gestelde in artikel 7, eerste lid, aanhef van de Vreemdelingenwet rekening moet houden.

2.6. In casu heeft de verwerende partij zich van deze plicht gekweten. Immers bevat het administratief dossier een op 21 januari 2022 door V.A. opgestelde nota waarin de volgende afwegingen werden gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“- Hoger belang van het kind : betrokkene heeft drie minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

- Gelet op het feit dat de twee oudste kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van

verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

- betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen en echtgenoot. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Zowel betrokkene als haar echtgenoot verklaarden (gehoor DVZ dd.08/04/2019) verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Uit het bovenvermelde blijkt dus dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand. Verzoekster houdt nergens voor dat er medische elementen zijn waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden.

2.7. De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische beschouwingen van verzoekster over het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is.

2.8. Verzoekster stelt concreet dat, indien zij zou zijn gehoord door verweerder, zij gewezen had op haar gezinssituatie en de impact van de bestreden beslissing hierop en op de primaire belangen van de minderjarige kinderen in het bijzonder. Ze preciseert dat dezen genoodzaakt zouden zijn om terug te keren naar Iran, wat een breuk betekent in hun scholing en met hun vertrouwde omgeving en (sociale) binding in België. Ze is van oordeel dat een verwijderingsbeslissing een inbreuk betekent op de stabiliteit en continuïteit die broodnodig zijn voor de ontwikkeling van jonge asielzoekerskinderen. Verzoekster verwijst daarbij naar de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Zoals verweerder reeds stelde in zijn in punt 2.6. bedoelde "artikel 74/13-nota", is "Het gehele gezin [...] het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf." Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs bijbrengt over de scholing van haar kinderen die respectievelijk 3, 4 en 8 jaar zijn en evenmin over haar en hun binding met België noch over hun bijzondere kwetsbaarheid als asielzoekerskinderen. Het geheel blijft beperkt tot een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de belangen van de kinderen die nergens wordt geconcretiseerd. De Raad ziet dan ook niet in hoe de toelichting van verzoekster over dit alles verweerder had kunnen beïnvloeden in zijn besluitvorming, te meer gezien de overwegingen die hij in de in punt 2.6. bedoelde nota maakt over het recht op onderwijs.

2.10. De Raad wijst erop dat hij zich bij een aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet moet beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing en rekening kan houden met door de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier, zoals in casu de in punt 2.6. bedoelde nota, waaruit blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoeksters gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM houdt zoals gezegd immers geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Verzoekster toont niet concreet aan dat er ernstige moeilijkheden voorhanden zijn die het voortzetten van een normaal en effectief gezinsleven in haar herkomstland verhinderen, dat ook het herkomstland is van haar echtgenoot (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60). Er wordt niet concreet aangetoond dat van haar gezinsleden en in het bijzonder van haar kinderen van 3, 4 en 8 jaar op onredelijke wijze wordt verwacht dat ze verzoekster volgen naar het land van herkomst, dit wegens ernstige moeilijkheden inzake aanpassingsvermogen of met betrekking tot godsdienst, gezondheid, tewerkstelling, onderwijs, of andere sociale en culturele gegevens in het land van herkomst. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota, toont verzoekster nergens in concreto aan dat de fysieke, geestelijke, psychologische en sociale ontwikkeling van haar kinderen niet kan plaatsgrijpen in Iran en dat ze daar een sociaal vangnet zullen ontberen. Los van het gegeven dat de scholing van de kinderen in België niet wordt geconcretiseerd, kan er bezwaarlijk sprake zijn van een doorkruising van

het primaire belang van verzoeksters kinderen en hun grondrechten omdat er geen uitwisseling van informatie zou plaatsgrijpen tussen scholen in België en in Iran over het functioneren van de kinderen, wat bovendien ook niet meer is dan een bloot betoog. De Raad wijst er ook op dat verzoekster slechts ongeveer drie jaar in België verbleef op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Aangezien verzoekster en haar gezin zich bewust dienden te zijn van het feit dat hun verblijfsstatus van die aard was dat de volharding van het gezins-/privéleven op het grondgebied van België van bij het begin precair was, is er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van voormeld verdragsartikel worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat haar situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont.

2.11. De Raad wijst er ook nog op dat volgens het EHRM het belang van het kind geen ‘troefkaart’ kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; *“while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland.)*”).

2.12. Verzoekster toont niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tewerk ging toen hij de bestreden beslissing trof. Evenmin heeft zij aangetoond dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

2.13. Het verzoekschrift is doorspekt van theoretische beschouwingen maar deze kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA